

NÁVRAT z divoké Afriky

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

M. K. Hardy

*Návrat
z divoké Afriky*

NÁVRAT

z divoké Afriky

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

*Všem pejskařům
a milovníkům zvířat.*

Poděkování

Ráda bych poděkovala tetě Maci. Nejen, že si přečetla *Návrat z divoké Afriky* a pomohla mi vychytat všechny detaily ohledně psů a jejich výcviku, ale když jsem dostala svého prvního pejska, naučila mě spoustu věcí, které bych se jinak nedozvěděla. Dokonce jsem se zúčastnila několika různých závodů, zkoušek a výstav, na které bych se s největší pravděpodobností nepřihlásila, a přišla bych tak o cenné zkušenosti. Takže, teto, moc a moc Ti tímto děkuji.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

NÁVRAT Z DIVOKÉ AFRIKY

Text © M. K. Hardy, 2024

Cover © Zuzi Maat, 2024

© Grada Publishing, a. s., 2024

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektury Karolína Pěničková

Grafický návrh obálky Zuzi Maat

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024 jako svou 9690. publikaci

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod

Grada Publishing, a. s.,

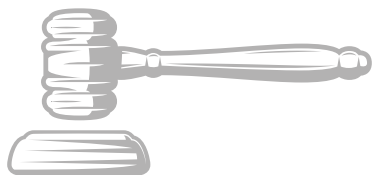
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-7489-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-7488-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-5271-1 (print)

Milí čtenáři,

než začnete číst, ráda bych vám řekla pár slov: Víím, že reálný svět nefunguje vždy tak, jak ho v knihách my autoři předkládáme. Někdy je však hezké snít... a právě to je ten důvod, proč si vytváříme světy jiné. Můžeme psát zdánlivou realitu, ale, draží čtenáři, nikdy nezapomínejte na to, že i romantické knihy jsou smyšlené.

V této knize je svět takový, jak by se líbil mně. Bez hranic a omezení, bez byrokracie a zdlouhavého papírování. Zkrátka jsem si vzala to, co se mi hodilo, a naopak to, co by příběh jen zpomalilo, jsem jednoduše vypustila.

Tak se se mnou pojdte zasnít a užít si osudy hlavních hrdinů tak, jak jsem si je při psaní užívala já.

Jedna

Už to byl čtvrtý den, co jsem se vrátila domů, a přesto jsem byla myšlenkami pořád tam. V Keni. V překrásném areálu obklopeném zvěří, divokou přírodou a větší rozlohou, než bych si dokázala představit. Je jediná věc, která mi tu nechybí – vedro. Nesnesitelné vedro k padnutí bych rozhodně doma nestrpěla. Manchester je sice občas příliš deštivý nebo větrný, ale to neznamená, že se mi tu nelíbí. Neustálé pocení a mazání se opalovacím krémem mě k smrti nebavilo. Mastnota? Všude. Vlhká trička, konstantně zpocený zadek a kapky potu na zátylku byly nevítanými hosty, kterých se nebylo možné zbavit.

Do Afriky mě poslal můj šéf, abych tam natočila chybějící záběry z místního safari. Byla to pro mě nabídka, která se neodmítá – natáčet zvířata uprostřed Keni. Nejprve jsem musela přesvědčit svého starého spolužáka ze základky Ethana, kterého jsem roky neviděla, aby mi dovolil natáčet v rezervaci, která mu patří, a dělal mi průvodce. Už v letadle jsem se seznámila s na první dojem sympatickým chlápkem, z nějž se posléze vyklubal Ethanův přítel

Dean, a dny v Keni jsme trávili společně. Dobře jsme se všichni tři bavili při vyjíždkách ven do areálu za zvířaty, i doma ve volném čase nebo u snídaně a večere. Mezi mnou a Ethanem se začalo něco vyvíjet – pomalu a opatrně jsme kolem sebe našlapovali, a když to vypadalo, že by z toho mraku mohlo zapršet, zažila jsem šok! Viděla jsem Ethana a Deana, jak dělají hrozné věci s mrtvou šelmou, a tak jsem se vyděla, že jsou to lovci, že jsem utekla. Odjela jsem autem někam do divočiny a ve svém úkrytu narazila na Joea, který mi tvrdil, že on se před Ethanem a Deanem snaží zvířata chránit a že potřebuje pomoci s důkazy, aby ta špína už konečně skončila. Ve své zmatenosti a v šoku z těch překotných událostí jsem mu uvěřila, ale nakonec se ukázalo, že všechno bylo úplně jinak. Ethan a Dean dělali dobrou věc, i když nelegální, ale mysleli to dobře a chtěli vyvinout nový lék. Jenže policie si to nemyslela. Celé to bylo hrozně zamotané, a já sama čekám, jak to všechno dopadne.

Dnes mě čekala jedna nepříjemnost... práce. Hned po svém návratu jsem samozřejmě dostala mail od Ralfa. Ne jeden. Ten první mi poslal v době, kdy Katie začala panikařit na základě mnou poslané zprávy hned po tom, co jsem utekla z Ethanova sídla v Keni v domnění, že jde o pytláka, co mě chce zamordovat.

Tehdy jsem ještě byla uprchlice a hrála jsem si na spasitele Keni s Joem, kterému jsem hloupě naletěla. Teď mi to připadalo jako neskutečná pitomost a své chování považuji za unáhlené. Jak jsem mohla věřit někomu, koho jsem znala sotva pár dní? Jenže jsem si s trpkostí na jazyku uvědomila, že pokud bych se měla vrátit zpět do té chvíle, nejednala bych jinak. Kdo by před muži s nožem v ruce a zdechlinou na stole neutekl?

Zjištění, že by Ethan mohl být skutečně lovcem a překupníkem té překrásné divoké a nevinné zvěře, mě vyděsilo. Stejně tak

jako pohled na něj a Deana při stahování kůže jednoho z těch ubožáků. Pořád nedokážu zapomenout na mrtvý pohled té šelmy. Zastřené oči vytřeštěné šokem a nepochybně nesnesitelnou bolestí. Kéž bych dokázala tuto vzpomínku vytěsnit. V noci jsem se budila a má hlava ve snech vymýšlela nejrůznější scénáře.

V mailu z práce po tomto mém úprku stálo něco v tom smyslu, že na mě všichni kolegové myslí a doufají, že se v pořádku vrátím... bla bla bla. Naprostá formalita bez špetky soucitu, nebo dokonce strachu. Netrápí mě, že k sobě s Ralfem nechováme žádné sympatie. Dokonce bych řekla, že mě toleruje jen kvůli dobře odvedené práci, a já ho naopak neměla ráda ani za to, že mi dával pravidelný plat. A tak jsem opravdu neočekávala, že bych mohla při nejhorsších chvílích v životě – opuštěná a ztracená v divočině s pocitem, že po mně jde ne jeden, ale hned dva nelítostní a zkušený lovci – dostat e-mail ohledně přání mého návratu. Když jsem ho doma v počítači otevřela, nebyla jsem si jistá, jestli se rozesmát, nebo jít do kanceláře a onen počítač Ralfovi omlátit o hlavu.

Druhý mail už byl především pracovního rázu. Dorazil v den, kdy policie dopadla Joea a ukázalo se, že Ethan s Deanem v černém lovu zvěře nejedou. Ralf mi popřál šťastný let a nezapomněl se zmínit, že očekává mou zadnici co nejdřív v práci. Jinými slovy samozřejmě.

Ten den právě nastal. Psychicky jsem se na tu chvíli připravovala už v letadle. Vlastně od doby, co jsem oznámila Katie, že spolu nadále nebudeme pracovat. Netvářila se zrovna nadšeně,

především proto, že když se mě zeptala na plán, žádný jsem jí nebyla schopná povědět.

Nemám plán.

Vůbec žádný.

To je na celé situaci asi vůbec nejděsivější. Mám úspory, jako svobodná ženská bez závazků, hypotéky a jiného finančního zatížení jsem neměla tak velkou spotřebu peněz. Nehledě na to, že jsem jedináček. Z čehož vyplývá, že ten byt, který naši koupili, jsem dostala já. Je vážně strašně krásný. Dva plus jedna, žádné velké výdaje na energii a samozřejmě neplatím nájem.

Jednou jsem se jim zmínila, že bych jim ho ráda splatila. V tuhle chvíli si to ještě nemůžu dovolit, ale šetřím. Vážně poctivě. Z každé výplaty dávám pár procent stranou na spořicí účet, abych jim to pak mohla jednou dát. Ať už jim to pošlu na účet nebo jim pořídím nějakou vážně extra dovolenou. Chci si ten byt zasloužit.

Z úvah mě vytrhl zvonek u dveří. Rozběhla jsem se k nim tak rychle, že jsem se málem přerazila o židli, kterou jsem měla za sebou.

„Sakra,“ zahalekala jsem a odstrčila ji z cesty. Úplně jsem zapomněla, že jsem se z ní sama zvedla a nechala ji na místě, když jsem se rozhodla zírat celých deset minut tupě z okna.

„Co tam děláš?“

Dívčí hlas zpoza dveří jsem dobře znala. Katie mě přišla vy-zvednout. Zlatá holka, co bych si bez ní počala.

„Nic. Už jdu!“ houkla jsem nazpět a cestou ke dveřím si mnula naražené stehno. Ta područka byla nějaká tvrdá. Otevřela jsem, a než jsem stihla pozdravit, Katie už mě hodnotila pohledem.

„Takhle chceš dát výpověď?“

„Máš na mysli vlasy, nebo šaty?“ Ne že bych si byla vědoma toho, že je někde nakázáno, jak bych měla při výpovědi vypadat. Katie jen mlaskla.

„Vlastně vypadáš dobře.“

No tak to určitě. „Snad si nemyslíš, že ti po tom tvým úvodu budu věřit,“ zamračila jsem se na ni. Člověku se nemůže říct něco takového a hned nato ho ujišťovat, že je to vlastně dobré. Tak prostě mozek nefunguje. Od téhle chvíle budu celou dobu přemýšlet, co je se mnou špatně.

„Ale jo. Vypadáš hezky, jen jsem myslela, že ten svůj poslední den v práci budeš... já nevím, prostě trošku vyfiknutá. Víš, aby litoval, že si tě nehýčkal.“

Větší kravinu jsem snad v životě neslyšela. Měl si vážít mé práce, není jediný důvod, proč by měl litovat, že před jeho kanceláří nebude sedět na židli mé pozadí. Jo, kdyby šlo o chlapa a rozchod, to bych se snažila o chlup víc. I když... proč, když by to byl zřejmě idiot, se kterým bych se rozcházela? „Katie, neplatí tohle spíš při rozchodech? Šéfovi bude fuk, jak vypadám.“ Nebo to byla jen má naivní slušňácká představa.

„Jo, máš pravdu. Promiň. Jsem prostě zvyklá se vyparádít vždycky, když někam jdu.“ Pokrčila rameny, jako kdyby to bylo zcela normální. Já se taky umím vyparádít, ale rozhodně nechodím každý den nalíčená do krámku pod bytem jen kvůli tomu, že bych někoho mohla čirou náhodou potkat.

„Dobře, převlíkat se kvůli tobě nebudu. Každopádně mě vážně zajímá, co se ti nelíbí,“ prohlédla jsem se znovu v rychlosti v zrcadle. Je výhoda mít ho i v chodbě. Před odchodem se můžu zkontrolovat, aniž bych si našlapala po bytě.

„Chtělo by to spíš kostýmek. Máš na sobě džíny.“ Ukázala na mé nohy. Bodejť by ne. Tohle počasí je hrozně zrádný. Ráno zima, odpoledne teplo, každou chvíli fouká, a ještě do toho čas od času zaprší.

„Skoro každéj chodí do práce v džínách. Mladák Ron dokonce nosí plavkové kraťasy, když je léto,“ rozhodla jsem rukama. Ron je nejnovější člen našeho týmu, zaměřuje se především na grafiku a úpravu fotek. Přezdívkou mladák si vysloužil, když jsme s Katie zjistili, že je mu teprve dvaadvacet. A když jsme se divili, že přišel do práce v plavkách, bylo nám řečeno, že hned jak mu skončí šichta, vyráží se koupat s klukama. Zkrátka tohle není žádná nóbl kancelář. Jen Ralf nosí příšerné manšestrové kalhoty, a ještě k tomu flanelovou košili, nejspíš se drží hesla – čím víc kostiček, tím víc Adidas. Občas si vezme i nějakou jinou, ale ani tím své pokusy o eleganci nezachrání.

„Jo, vždyť v pohodě. Ale k tomu soudu si vezmeš doufám něco slušnějšího.“ Neznělo to jako otázka, ale zároveň bylo patrné, že si tím není vůbec jistá. Rozhodla jsem se ji ušetřit.

„Samozřejmě.“ K soudu. Samotné slovo soud mě děsilo. Ovšem že mě v případě Ethana také předvolali. Byli by hlupáci, kdyby to neudělali. Jsem největší svědek v té věci. To já jsem strávila čas s každým z nich. Můžu říct naprosto všechno a ukázat na videu Joea, jak loví. Přestože jsem věděla, že jsem nic neudělala, necítila jsem se dobře. Jako kdybych něco provedla. Což není pravda. Neustále jsem si musela opakovat, že jsem svědkyně, nikoliv obviněná.

Soudní proces jsem do té doby znala jen z televize. Většinou to byla nějaká americká kravina. Každého svědka tam právník rozcupoval na malé kousičky. Oni se prostě umí ptát. Přesně po-

kládají otázky tak, aby člověk odpověděl, jak chtějí. Co když mě tam totálně rozloží? Nebo se to děje jen v *Kravatácích*? Neumím si představit, že bych jen kvůli své slabé, mírné povaze začala brečet před celým soudem a způsobila tak, že Ethana odsoudí.

„Michelle? Už zase nad tím přemýšlíš?“ Katie už zněla mnohem mírněji, než když se posmívala mému oblečení. Zatraceně! Ten soud z hlavy nikdy nedostanu. Nechutně děsivé slovo.

„Mám strach,“ špitla jsem nešťastně. Okamžitě ke mně přiskočila a pevně mi omotala ruce kolem krku.

„Neboj.“ Pohládila mě po zádech, což jsem vděčně vítala. „Jsi statečná holka. Dokážeš ustát pár páprdů. Bude tam s tebou Ethan a taky Dean. Všichni společně dokážete, že to, co dělali, nebylo nic špatného.“ Vždycky mě udivovalo, jak dokáže odhadnout, jaká slova by mi mohla pomoci. Přesně to potřebuju.

S Ethanem už jsem se neviděla týden a s Deanem ještě o den déle. Dean odcestoval z Keni hned, když Ethan obdržel předvolání. A neodcestoval vůbec v dobrém rozpoložení. Z jejich rozhovoru se tehdy zdálo, jako kdyby počítal i s tím, že předvolají jeho. Bohužel ne jako svědka, ale jako pachatele. Nesmím zapomínat na fakt, že oba dva to zkoumání nemocí a tvorbu léků provozovali nezákonně, jak mi sami řekli. Tohle nesmím zmínit. Pořád jsem ještě nebyla zasvěcená do všech jejich společných aktivit. Zatím jsem věděla jen hrubý základ, který mi svěřili, když jsem byla přistižena při krádeži složek, které jsem tehdy plánovala použít proti nim.

Nejspíš bych měla poděkovat za to, jak neschopný jsem zloděj. Za předpokladu, že by se mi vše podařilo ukrást a uprchnout, skončila bych přímo v rukou Joea, který se tvářil, že to on je největším spásitelem. Byl dokonale přesvědčivý. Kdo by nebyl,

když jsem krátce před tím viděla zakrvácené ruce obou svých průvodců a údajných přátel. Oba dva se mě snažili zastavit dost neohrabaným způsobem. Netvrdím, že bych jim hned věřila, ale mohli mluvit! Mohli na mě zkusit při útěku řvát vysvětlení, třeba by všechno nakonec bylo jinak.

Ethan mě hostil o den déle než Deana. Let totiž bylo možné zarezervovat den dopředu, takže jsem si musela chvíli počkat. Netuším, jak se Dean dostal domů, ale nějakým způsobem to prostě dokázal. Dost možná byl ve stejném letadle, ale vůbec jsem si ho nevšimla. Vzpomínala jsem na starostlivou tvář Ethana, když mě políbil a kladl mi na srdce, abych na sebe dávala pozor: „Všechno bude v pořádku, nemusíš se bát.“ Posadil mě do letadla a sám se vrátil do svého sídla. Musel před prvním soudem ještě zařídit nějaké záležitosti. Předpokládám, že jednou z nich bylo zajištění právníka. Každý den jsme si telefonovali, ale většinou se mě ptal, jak se mám. O právních záležitostech se mu moc nechtělo mluvit, hned ztratil náladu a i v telefonu jsem poznala, jaké má starosti.

„Co když se rozbřečím?“ Ustoupila jsem od Katie, abych si obula tenisky a mohly jsme spolu úplně naposledy vyrazit do práce.

„Nerozbřečíš.“ Už jsem chtěla protestovat a ptát se, jak tohle sakra může vědět, ale předběhla mě. „A pokud budeš mít na krájkčku, podíváš se na Ethana.“

Co s tím měl společný pohled na Ethana? „To mi má jako pomoci? Vždyť o jeho a Deanovu svobodu tu právě budu bojovat. Mohli by je zavřít.“ Její úvaha neměla žádnou logiku.

„To je sice fakt, ale vždycky, když se mu podíváš do tváře, začneš rudnout a přihloupě se culit. Soudím podle toho, jak zíráš na

Návrat z divoké Afriky

mobil, když ti píše.“ Ježiši, ona si toho všimla? Podle jejího šklebu jsem byla rudá i teď. „No vidíš. Jak bys u tohohle chtěla brečet.“ Zahákla se mi za rámě a už o soudu neproněsla jediné slovo.

